

ליקוטים וסיפורים נפלאים - צו

"צו את אהרן" (ו, ב)

לשון זירוז ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס (רש"י) רבי ישראל מסלנט הזדמן פעם לפונדק שבאחד הכפרים ראה בעל הפונדק כי לפניו אדם בעל הדרת פנים ופנה אליו בשאלה "שמא שוחט הוא מר? יש לי בהמה המיועדת לשחיטה וקשה לי להוליכה אל השוחט שבעירה הסמוכה". "לא", השיב רבי ישראל, "אינני שוחט". ישב רבי ישראל בפונדק וכעבור זמן מה פנה אל הפונדקאי בבקשה: "המוכן אתה להלוות לי רובל אחד?" "כיצד אעז להלוות לך ואינני מכיר אותך?" השיב הפונדקאי בתמיהה, "מי ערב לי שתפרע את החוב?" "השומעות אוזניך את שדובר פיק?" שאל רבי ישראל בתשובה, "במזמן אינך סומך עלי אפילו ברובל אחד, ואילו בשחיטה שהתורה כה מחמירה בה סמכת עלי עוד בטרם בירכתך לשלום". (מעשיהם של צדיקים)

"צו את אהרן ואת בניו" (ו, ב)

"צו" לשו חיבור - צוותא, רומז לחבר את אהרן ובניו, שהאבא והבנים יהיו בצוותא וילכו בדרך אחד. (אמרי חיים)

"צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה"

היא העולה וגו'" (ו, ב)

ברש"י, אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות, אמר ר' שמעון ביותר צריך הכתוב לזרז, במקום שיש בו חסרון כיס. והדברים טעונים ביאור. ונראה לבאר לפי מה דאיתא בגמרא (מנחות קי, א) אמר ריש לקיש, מאי דכתיב (להלן ז, לו) "זאת תורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם", כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם. והנה גם בזמן שביהמ"ק היה קיים, והיה עני מרוד כ"כ עד שאין באפשרותו להביא אפילו עשירית האיפה, הלא בוודאי אף הוא היה מתכפר בלימוד תורת עולה, וכמו שאמר דוד הע"ה (תהלים קיט, צב) "לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעיני". וזהו שאמר הכתוב כאן "צו את אהרן וגו' לאמר", ומה יאמר, ד"זאת תורת העולה היא העולה", דהעוסק בתורת העולה מעלה עליו הכתוב כאילו "היא העולה" ממש. ועל כך הוסיף רש"י "מיד ולדורות", שסגולת לימוד זו כוחה יפה גם בזמן שביהמ"ק קיים וגם לדורות. ושמא תאמר, תינח לדורות, אבל בזמן שביהמ"ק קיים כיצד ייתכן דסגי בכך, ע"ז סיים ופירש "ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס", שאינו יכול להביא אפילו עשירית האיפה. (עיר דוד)

"כהן גדול שלבש בגדי כהן הדיוט - עבודתו פסולה". כי אסור לאדם גדול ל"שחק" בענווה יתירה. (ספרי)

"והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה" (ו, ד)

אל ראש ישיבת טלז רבי חיים מרדכי כ"ץ - הגיעו זוג בבעיות שלום בית, אחד מן הדברים היה, שהאשה ביקשה מהבעל שבדרך שהולך לשיבה יפנה האשפה מהבית וישפכנה, והבעל טען שהוא בן תורה, ולא יאה לבן תורה להתעסק בזה, פסק הרב שאכן לא מתאים לבעל בן תורה לפנות אשפה. אולם למחרת בבוקר הגיע ראש ישיבת טלז לביתם ואמר אולי צריך לפנות אשפה מהבית אני לא בן תורה ולי נאה וראוי לשפוך האשפה... החתם סופר העיר שבכל פרשת ויקרא לא נזכר שמו של אהרן לבד, אלא "בני אהרן" רק בפרשת הוצאת הדשן נאמר "צו את אהרן", כי הוצאת הדשן נראית כעבודה בזויה ועבודת השמים, לכן אמרה תורה שעבודה שעל פי ציווי ד' אין הבדל מה היא העבודה, ועוד יותר מזה ככל שנראה עבודה בזויה, אהרן לבד צריך לעשותה, וכמו שכתב בחובת הלבבות (שער הכניעה פ"ו) שהוצאת הדשן מביא שישפיל עצמו ויסיר הגבהת לבו. (בית ומנוחה)

"אש תמיד תוקד על המזבחה לא תכבה" (ו, ו)

התורה הקדושה נמשלה לאש תמיד, אשר כל העוסקים בה- בהתמדתם שומרים עליה שלא תכבה... איתא במסכת עבודה זרה (ג'): "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת". ואומר ר"ש בן לקיש: "מאי דכתיב ויהי ערב ויהי בוקר יום השישי, מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית, ואמר אם ישראל מקבלין את תורת מוטב, ואם לאו אני אחזיר אתכם לתוהו ובוהו". ופירש רש"י: "אם לא בריתי" - אם לא בריתי שכתבתי שתהא נוהגת יומם ולילה, והיינו - תורה, דכתיב "והגית בו יומם ולילה" וכתוב "אלה דברי הברית". באחד הימים הוחלט במשרד הפנים לבדוק את יעילותו של מכון לחקר המדע. במקום זה יושבים מיטב המדענים של מדינת ישראל ועובדים לחקור ולהמציא תרופות חדשות ולהתייעל בנושא המדע. פנו נציגי משרד הפנים למכון והודיעו על הביקור שאמור להיערך בתאריך פלוני. בהגיע התאריך המיועד, הגיעו החוקרים ממשרד הפנים למכון לחקר המדע. הם עברו בין המחלקות השונות ובמסגרת הסיור הגיעו לקפיטריה לאכול את ארוחת הבוקר. הם גם התרשמו מהגינות ומהצמחייה העשירה שישנה במכון. לאחר כשבועיים הגיע מכתב למכון לחקר המדע ובו הודיעו על ההחלטה שהמכון אינו יעיל ויש לסגור אותו. התרעם בעל הקפיטריה ואמר בכעס: "איך יתכן

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

"ולבש הכהן מדו בד

ומכנסי בד ילבש על

בשרו" (ו, ג)

ליקוטים וסיפורים נפלאים - צו

זמנים. וכך כאשר אני מגיע לכתונה, עד שמתארגנים לחופה - אני לומד כמה שורות, כאשר אני מגיע לברית, עד שהמוהל מכין את התינוק - אני מספיק עוד קצת, ובהזדמנויות כאלה ואחרות זכיתי לסיים את כל הש"ס. דקות ההמתנה בהזדמנויות שונות הצטרפו לש"ס שלם!" דקות אלה אף פעם לא הלכו לאיבוד. (מפי הרב יגאל בראון שליט"א)

"תפיני מנחת פתים" (ו, יד)

יסוד גדול וחשוב מלמדת אותנו התורה ביחס לעני - מידת הרחמים.

מסביר רבי אהרון בקשט זצ"ל ודבריו מובאים בספר "דרכי מוסר": התורה ציוותה אותנו "פתות אותה פתים" - פתיתה זו נועדה שתיראה כאילו היא מכילה כמות גדולה.

כאשר העשיר מביא קרבנו, והקרבת הוא שור, אזי בגלל גודלו לוקח זמן רב עד שנשרף. עובדה זו הייתה גורמת לעני חלישות הדעת. באה התורה וחסה על כבודו של העני ולכן אמרו: "לא יבדיל", שיישרף יחד עם הנוצות וכתוצאה מכך תימשך שריפת קרבנו זמן רב יותר ולעני תהיה נחת רוח.

אנו רואים עד כמה התורה רוצה להרים את רוחו של העני שלא יהיה שבור ונכנע - ולהיפך מצד השני רואים איך התורה דואגת שהעשיר לא יתגאה בעושרו, כי תועבת ה' כל גבה לבב.

על מי שמסייע ביד העני, בהלוואה למשל, אומר על כך דוד המלך: "מלוה ה' חונן דל" אדם המלווה לעני נחשב כמלווה להקב"ה.

על השכר שיכולים לזכות בו בעבור עשיית חסד, נתינת צדקה ועידוד לעני נלמד מהמעשה הבא:

מעשה בעשיר מופלג בתורה, בחוכמה ובמידות טובות, אך רק בדבר אחד לא דקדק: בזמן שהיה עורך סעודה והיה מזמין לסעודתו אורחים, היה מזמין רק עשירים ואנשים מכובדים, רבנים ותלמידים - חכמים אולם אורחים עניים לא הזמין. לא מרוע לב עשה זאת, אלא פשוט מאוד הוא לא אהב שבמחיצתו יהיו עניים.

לאותו עשיר הייתה בת יחידה, חכמה, נבונה ויפה להפליא. הבת הנזכרת הגיעה זמנה להינשא, ומיד קפצו השדכנים והציעו בני טובים לבחורה. מצאה חן בעיניה אחת ההצעות, הזוג הסכים להינשא, וקבעו מועד לנישואים. השמחה והאושר שררו בבית העשיר וכל העיר ציפתה בכליון עיניים ליום החופה ביודעם שתהא חתונה מכובדת והעיקר מלאת מעדנים... ובהגיע יום החופה כולם היו שמחים וקהל גדול השתתף בחתונה. ברם, השמחה נקטעה בהלם גדול: הורי החתן והכלה באו לדירת הזוג הטרי למחרת בבוקר לראות מה שלומם והנה החתן, בר מינו, מוטל במיטתו ללא רוח חיים!

שמחתם נהפכה לאבל ויגון ותהום כל העיר והכלה שנהפכה לאלמנה הייתה בצער עמוק.

לא ארכו הימים ודיברו על לב האלמנה שתינשא כי עודנה צעירה ואכן היא נישאה שוב, אך שוב - החתן השני גם הוא נפטר לפתע למחרת הנישואין וגם בחתונתה השלישית נפטר החתן...

הדבר? האם אינכם רואים את הרצינות שלי בהכנת המזון פה בקפיטריה, את הסדר והניקיון בכל פינה, ואת האוכל הטעים? כל בורקס מקבל כאן יחס אישי וזורם עליו בדיוקנות את כמות השומשום המתאימה. טעם כזה ושירות כזה לא תמצאו בשום מקום!"

הצטרף למחאותיו הגנן שאחראי על הגינון והצמחייה במכון ואמר בתרעומת: "איך יתכן לסגור את המכון? טוב מראה עיניים ממשמע אוזניים", בואו ושפטו. אני משקיע כאן את נשמותי בצמחיה, אני מטפל בכל צמח וצמח במסירות רבה."

אמרו להם: "שוטים שבעולם, האם סוברים אתם שמטרתו של מכון לחקר המדע היא האוכל הטעים או הצמחיה העשירה? כל מהותו של המכון היא להמציא פטנטים ולשכלל את המדע והרפואה! זה תפקידו של המכון, ואם המכון אינו ממלא את תפקידו כראוי, כמובן יש לסגור אותו!"

אמר הקב"ה: "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת".

התורה היא המצדיקה את קיום העולם. לימוד התורה מקיים את הנהגת הטבע. השמים, השמש, הצמחים, הציפורים, הימים והנהרות הם בסה"כ תפאורה מסביב. הכל בשביל "ראשית" - ישראל, שישבו ויעסקו בתורה הקדושה שהיא החיים. בלי התורה הקדושה אין קיום לעולם. (מפי הרב משה סרצ'וק שליט"א)

הרב זעליג ראובן בנגיס ז"ע, רבה של ירושלים, היה גאון אדיר. מספרים עליו שבשנים שבהן למד בישיבת וולוז'ין הגיעה ההוראה מהממשלה להוסיף את לימודי השפה הרוסית. כמובן, החליטו בישיבה שלא יקום ולא יהיה, בשום אופן לא ילמדו את השפה הרוסית.

לאחר שלושה חודשים הגיע פקיד מטעם הממשל כדי לבדוק ולבחון האם לומדים רוסית בישיבה. את מי בחרו שיעמוד במבחן? כמובן את הבחור ראובן זעליג בנגיס.

אמר לו הפקיד: "אני אדבר רוסית במשך כמה דקות ואתה תחזור על הדברים שאמרתי."

הפקיד דיבר כחמש דקות ולאחר מכן ביקש ממנו לחזור על מה שאמר. הרב בנגיס חזר על דבריו, ולפתע פרץ הפקיד בצחוק.

אמר הפקיד: "רבותי! רוסית לא לומדים פה, אבל גאונים יש פה!" מה קרה? הפקיד הרוסי דיבר ותוך כדי השתעל ואמר: "סליחה שאני משתעל", ואותו גאון דקלם את כל דבריו של הרוסי, ובתוכם המילים: "סליחה שאני משתעל". היה לו זיכרון מדהים וגאונות עצומה.

אותו גאון הזמין את תושבי ירושלים לסיום הש"ס, ותהום כל העיר: הרי רק לפני שלושה חדשים ערך הרב סיום הש"ס! ומדוע מזמין הרב את כל תושבי ירושלים? במה שונה הסיום הזה?

בסעודת המצווה, הבהיר הרב את פשרו של הסיום המיוחד: "תפקידי אינו קל כלל וכלל. עולו של הציבור על כתפי, שאלות קיומיות טורדות את מנוחתי, ומטלות רבות עלי למלא, ובין לבין קורה לעיתים שמתבזבז זמן יקר סתם כך, על כן החלטתי לנצל את הדקות היקרות הללו ע"י קביעת סדר לימוד הש"ס באותם

ליקוטים וסיפורים נפלאים - צו

לו: "שמע, בני, אתה רוצה להתחתן עם בת זוגתך? אינך עצה אך אל תמוש מעצתי ימין ושמאל. בסעודה שתעשה לכבוד החתן והכלה, יבוא עני וישב ליד הדלת. אתה אל תתחיל לאכול עד שיבוא עני זה. אתה בעצמך תקום ותביא אותו ותושיבו על ידך בצד ימין. כך תינצל אתה ממוות בטוח!"

ופתאום נעלם הזקן. החתן שמר את הדברים בלבו והתכונן לחופה.

בשעת הסעודה הקרואים כולם ישבו מסובים ליד השולחנות אך ליבם על החתן ועיניהם לשמים שלא יקרה לו ח"ו כמו החתנים שקדמו לו ושפתותיהם דובבות תפילה לא-ל עליון.

והנה נכנס אותו עני שתיארו אליהו הנביא זכור לטוב והתיישב ליד הדלת. מיד קם החתן וניגש אליו וביקשו שישב לידו. קודם סירב ואמר כי טוב לו פה אך החתן לא עזב את ידי העני ומשכו אליו בכוח והושיבו לידו לצד ימינו כבקשת הזקן, וכיבדו כבוד גדול. כל האורחים התפלאו על התנהגות החתן עם העני הזר ולא ידעו פשר הדבר. לאחר שגמרו הסעודה והמשתה כל אחד הלך לביתו וחשב על ההלוויה, ב"מ, שככל הנראה תיערך כבר מחר... בעוד העני היה יושב, קם החתן ללכת לחדרו ואז פנה אליו העני ואמר לחתן: "אני שליחו של מרום ובאתי לקחת את נפשך!"

החתן לא נבהל ואמר לו: "תן לי זמן שנה אחת". ענה: "לא! אין לי רשות."

"טוב, תן לי חודש אחד כדי לשמח את הכלה". ענה: "לא! אין לי רשות."

"טוב, תן לי רשות לגשת אל אשתי ואקח ממנה רשות ואפרד ממנה שלא תיבהל."

אמר לו המלאך: "לזה אשא פניך כי גמלת עמי חסד. לך וחזור מהר!"

הלך החתן אל הכלה שהייתה בחדר לבדה, ממתנה לחתנה שיקיים מצוותו, ונחלי מים זולגות מעיניה ומתפללת לאלוקים. כשבא חתנה לחדרה מיד ניגבה פניה והחזיקה אותו בכוח אך התפלאה מדוע בא לבד לחדר כי המנהג ללוותו.

אמר לה החתן בשקט: "באתי לקחת רשות ממך כי באה שעתי ומלאך המוות מחכה לי. הוא אמר לי כי בא לקחת נפשי ממש עכשיו הוא נמצא בחוץ". אמרה הכלה לחתן: "אתה תישאר פה ואני אלך אליו ואדבר אתו!"

ומיד הלכה אל העני, שהוא מלאך המוות, ושאלה אותו: "אתה הוא השליח שרוצה לקחת נשמת אישי?". "כן."

"הלא כתוב בתורה 'כי יקח איש אישה חדשה לא יצא לצבא ולא יעבור עליו לכל דבר נקי יהיה לביתו שנה אחת ושימח את אשתו אשר לקח' והקב"ה אמת ותורתו אמת היא, ועכשיו אם תיקח את נשמת בעלי אזי תהיה התורה ח"ו פלסטר! אם תקבל את דברי הנה מה טוב. ואם לא, בוא איתי לבית - הדין הגדול שבשמים לפני הקב"ה!"

שמע המלאך וענה לה: "אני עושה למען בעלך שעשה לי כבוד גדול וחסד, לזאת אשא פניך ואלך לפני הקב"ה ואמסור את דבריך". וילך המלאך לשאול מאת הקב"ה, ובהרף עין חזר בשמחה ובישר אותם שהקב"ה ויתר לחתן והחזיר את חייו עבור גמילות חסד שעשה עם העני. ומנגד, בבית הורי הכלה הסתובבו

העלמה החכמה והנבונה אמרה: "אני אשאר אלמנה ואיני רוצה עוד להתחתן! מספיק שלושה חתנים קברתי. אינני יודעת בשל מי כל זה, ומה הוא העוון שבידינו או גלגול הוא."

למרות המקרים המדהימים באו כמה חתנים וביקשו את ידה אך היא בשום פנים ואופן לא הסכימה להצעות שידוכים עוד.

העשיר, אבי האלמנה "הקטלנית", היה לו אח עני מאוד שגר במדינה אחרת. מצבו היה קשה מאוד ולו עשרה בנים. כל יום היה יוצא הוא ובנו הבכור ליער והיה חוטב עצים ומביאם לעיר ומוכרם בפרוטות ובכסף שקיבל עבורם פרנס את בני ביתו בדוחק רב.

יום אחד הלכו האב ובנו ליער וחטבו עצים והביאום העירה ולא יכלו למוכרם ובאותו ערב ישנו כולם רעבים. למחרת שוב הלכו ליעד ותוך כדי העבודה הקשה האב התעלף כי נחלש מחוסר תזונה.

הבן ראה את אביו המעולף, הרים את עיניו לשמים והחל לבכות בגלל מצב המשפחה ועוניים המדולדל והמדוכא.

כששבה רוחו של אביו, התחנן לפניו שירשה לו לבקר אצל דודו העשיר, אולי תהיה תשועה על ידו, וה' יפתח את לבו לסייע בנדיבות לאחיו. האב לא מנע מבנו והרשה לו לנסוע לבית - ברירה.

כשהגיע הבן לדודו קיבלו אותו באהבה רבה. הדוד ואשתו שמחו מאוד לראותו. הבן ידע כבר כל המוצאות אותם עם בתם האלמנה, ובכל זאת לאחר זמן מה ביקש מדודו אם מוכן לתת לו את בקשתו, אבל שישבע לו שלא ישיב את פניו ריקם.

הדוד אמר: "אחייני יקירי, תגידי מה בקשתך והנני ואמלאנה". אך הבן לא אמר דבר, עד שנשבע לו הדוד.

להפתעתו ביקש הבחור את יד בתו האלמנה. הדוד ואשתו החווירו בשומעם ואמרו לו: "הננו מוכנים לעזור לך בכל מה שתצוה הן בכסף הן בכל דבר, אך עניין בתנו זה קשה. הלוא ידוע לך מה שקרה עם שלושת חתניה, שבילל חופתם הלכו לבית עולמם, ואיך נוכל לראות בך ח"ו דבר כזה? יקר אתה לנו!". אמר הבחור לדודו: "אעפ"כ אני רוצה את בתך שתינשא לי ומהשמים ירחמו עלי וגם עליה!". מחמת שנשבע לו הדוד לא היה יכול עוד לסרב ואמר: "אני אדבר על לב בתי ואשפיע עליה וה' הטוב בעיניו יעשה. אם מהשמים היה הדבר, אין להחזיר."

העשיר קרא לבתו ואמר לה את בקשת בן אחיו הבכור. היא בכתה וצעקה, ואמרה: "די בשלושה שהלכו לעולמם ואיך ארצה ברעת בן דודי והוא בחור חמד נבון וחכם! אנא ה'! תהיה יד ה' בי ולא בבחורים אלה! מה חטאם?"

הבת ביקשה בתוקף מאביה לנסות שוב למנוע ממנו את בקשתו, אך אביה אמר לה: "בתי היקרה, את לא יכולה לתאר כמה דיברנו וביקשנוהו אני ואמך בעניין זה, ואמרנו לו שהנני מוכן לתת לו כסף לרוב, אך הוא השביעני לפני שיאמר לי, שלא אחזיר את פניו מבקשתו, ולא עלה על דעתי שהוא בכלל יבקש אותך..."

לבסוף נכנעה האלמנה ומסרה בידי שמים שירחמו עליו ועליה ועל הוריה הכאובים מהעבר.

הזוג התארס ונקבע זמן לנישואין. והנה, יום אחד לפני החופה נפגש החתן עם איש זקן. זה היה אליהו הנביא, זכור לטוב, שאמר

ליקוטים וסיפורים נפלאים - צו

שממצווה אין להתבייש! ולכן הוא עצמו צריך להביא את השור ככתוב: "המקריב את זבח שלמיו לד'" הוא עצמו "יביא את קרבנו לד' מזבח שלמיו"

מסופר על אחד מהצדיקים: שראוהו סוחב עצים. שאלוהו: "מדוע הרב סוחב עצים", ענה: "גרה כאן אשה מסכנה לאחר לידה, שביתה קר. אני מביא לה עצים כדי לחמם את ביתה". אמרו לו: "שזה בזיון עבור הרב והם ישכרו גוי שבעבור כמה שקלים הוא יסחב את העצים". ענה לה: "האם אוותר לגוי על כזאת מצוה ועוד אשלם לו על כך".
(העמק דבר)

"עלותיכם ספו על זבחיכם ולא שמעו ולא הטו את אזנם" (הפטרה)

עולותיכם - שאתם מקריבים כליל טוב לכם שתוסיפו אותם על שלמיכם ותקריבו אותם שלמים ותאכלו הבשר שהרי אינם מקבלות לפני ולמה תפסידום (רש"י)
חטאיהם של עם ישראל גרמו לכך שהקב"ה אינו חפץ בקרבנותיהם.

אומר ה"שער בת רבים" למה הדבר דומה? לאדם שהיה לו מפעל גדול ובקש להעסיק בו עובדים נוספים שיקלו מעליו באחד הימים קבל לחנותו עובד חדש סיכם אתו על תנאי המשכורת ושעות העבודה וחתם עמו חוזה עבודה כשאחד מתנאיו היה שבכל יום שיעדר הפועל מן העבודה הוא יוריד לו ממשכורתו למחרת היום הגיע העובד למפעל ליום העבודה הראשון שלו הוא ישב לו באחת מן הפינות ואכל את האוכל שהביא עמו במשך כל היום בסוף היום הוא הגיע לבעל הבית ודיווח לו "ביום זה לא עבדתי תוכל להוריד זאת ממשכורתתי" ביום שלאחר מכן שוב הגיע בבקרו של יום אל המפעל ושוב ישב ואכל במשך היום כולו אך הוא חלילה לא מעל בהסכם העבודה ובדיוק בהתאם למה שהתחייב נגש בהכנעה בסוף היום ודיווח למנהל כי גם את היום הזה צריך להוריד לו מן המשכורת ביום השלישי כאשר חזר ונגש בערבו של יום לבעל הבית ובפיו אותן זמירות כעס עליו המנהל ואמר "וכי בקשתי ממך לבוא הנה על מנת לאכול?! הלא הזמנתי אותך לבוא ולעבוד אצלי! זקוק אני לעבודה שלך ובכלל עדיין אין לך משכורת שאוכל להוריד ממנה את השעות הללו וכבר אתה משתמש בהיתר זה " כך אומר הקב"ה לעם ישראל מבאר ה"שער בת רבים" רוצה אני שתעבדו אותי אולם אם יקרה חלילה שתמעדו ותחטאו לפני תוכלו להביא קרבן כקנס ולכפר על כך אולם אם אינכם עובדים אצלי אלא רק דואגים להקריב לפני קרבנות - אין לי חפץ בהם שכן לא בקשתי מכם לבוא לכאן ולאכול הקרבנות אינם מטרה בפני עצמה אלא אך ורק אמצעי המאפשר לכם להתקרב אלי ולעבוד אותי באמת.

שם כל הלילה במתח, וכשהיו שומעים את קולם ושמחתם, היו מלאים שמחה אך שמחתם הייתה מהולה ביגון כי לא ידעו מה יהיה עד הבוקר.

מיד בזריחת החמה נכנסו לחדר הנורי הכלה וכשראו את שניהם בריאים ושמחים לא היה גבול לשמחתם. מיד פשטה הידיעה על הנס שקרה להם, והודיעו ברבים כי גמילות חסד היא שהצילה אותם.

"אלו דברים שאין להם שיעור... וגמילות חסדים..."

"לכהן הזורק את דם השלמים..." (ז, יד)

נותן ממנו לכהן שמקריב את החזה והשוק ושאר החלות והבשר יאכל בעל הקרבן ושיעור זמן אכילה: יום השחיטה ולילה שאח"כ עד חצות ואסור להותיר ממנו למחרת בכלל כל מה שקשור בקרבנות דורש דיוק וזהירות כי קרבנות זה לשון הקרבה שמקריבים אותנו לקב"ה שיכפר לנו את עוונותינו ואין להקל ראש בתהליך הקרבנות שכולו קודש קודשים.

ומעשה היה בכהן גדול שהיה נקרא יששכר איש כפר ברקאי, וכשהיה רוצה לעשות עבודה בבית המקדש היה כורך את ידיו בבתי ידיים (כפפות) כדי שלא יגעו ידיו בבשר ובדם של הקרבנות שהיה מפונק. גזרו מן השמים שיקוצצו ידיו בעוון זה, שנקרא שהוא מזלזל בקדשי השי"ת שמאוס בעיניו לנגוע בהם. פעם אחת היו יושבי המלך והמלכה ומתווכחים ביניהם והם היו ממלכות בית חשמונאי. המלך אמר: בשר הגדי טעים יותר מבשר הטלה, והמלכה אמרה להיפך. אמרו: נזמין את יששכר איש כפר ברקאי, שהוא כהן גדול והוא בקי בוודאי בטעם, שהרי הוא מקריב כל יום קרבנות בבית המקדש. הביאו את יששכר איש כפר ברקאי ושאלו אותו שאלה זו. אמר להם בתנועת יד כרומז איזו שאלה היא זו: והרי בוודאי הטלה חביב יותר, שכן התורה ציותה להקריב שני כבשים לתמידין שבכל יום, ולא ציותה להקריב גדיים. כעס המלך בגלל אותה תנועת יד שעשה שנקרא שזלזל בשאלת המלך. אמר לו: לא זו בלבד שהפרכת את דברי, אלא אף הראית בתנועת יד שאתה מזלזל בשאלה. וגזר לקצץ ידו הימנית. נתן יששכר שוחד שיקצצו לו במקום זה את ידו השמאלית. וקצצו ידו השמאלית. מששמע המלך כך כעס וציוה לקצוץ לו גם הימנית. ואמר ר' יוסף: יששכר איש ברקאי קיבל מן השמים עונשו הראוי לו, מאחר שזלזל בקדשי השי"ת והתגעל מלנגוע בבשר הקרבנות וכרך ידיו בשיראים בשעת העבודה, לכן קוצצו ידיו, מידה כנגד מידה.

"המקריב את זבח שלמיו לד' יביא את קרבנו לד' מזבח שלמיו" (ז, כט)

לכאורה קיימת כפילות בפסוק: "זבח שלמיו לד' יביא את קרבנו לד' מזבח שלמיו". - אלא היה הווא אמינא לחשוב שאדם מכובד הצריך להביא קרבן ואפילו שלמים, ישלח קרבנו עם שליח כי אין זה משום כבודו לצעוד ברחוב עם שור. ואמרת לו התורה

א לוס שבת